

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
КИЛИМАРЯТ ОТ ИНДИЯ
ИНДИЙСКА НАРОДНА
ПРИКАЗКА

chitanka.info

Живял в Южна Индия някога един тъкач, който бил голям майстор на килими. Той произвеждал чудесни килими, но ги правел много бавно — по един на година, — затуй печалбата му била слаба и парите за издръжката му не стигали.

Веднъж, когато килимарят завършил един от най-хубавите свои килими, ненадейно неговият стан се строшил.

Тъкачът бил сиромаш човек и наместо да се оплаква от съдбата си, грабнал секирата и се упътил към гората да търси някое по-здрово дърво, от което да си направи нов тъкачен стан. Много дървета разгледал, докато най-сетне очите му се спрели на един висок чемшир, който растял върху самия морски бряг.

— Ей го дървото, от което ще си направя стан! — извикал радостно тъкачът и пристъпил към него.

Но щом замахнал със секирата си, изведнъж чул глас на невидим човек, който му казал:

— Пощади дървото, майсторе!

— Кой ми каза тия думи? — попитал килимарят учуден.

— Аз съм горският вълшебник. Това чемширово дърво е моят дом, в който живея. Защо искаш да го отсечеш!

Изплашен, килимарят отпуснал секирата си и отвърнал:

— Аз избрах това дърво, от което искам да си направя нов стан. Ако не сторя това, не ще мога да довърша килима си и да го продам. Тогава моето домочадие ще бъде принудено да гладува. Невидими горски вълшебнико, махни се от туй място, а пък аз ще отсека чемшира.

— Моля ти се, не посягай на този чемшир! Тука ми е толкова добре. Вятърът духа откъм морето и на това място е прохладно и в най-горещия ден. По-добре искай от мене каквото желаеш и аз ще изпълня желанието ти! — обадил се пак гласът на горския вълшебник.

Килимарят помислил и склонил, но казал, че най-напред ще се върне вкъщи да се посъветва с жена си.

По пътя килимарят срещнал своя приятел — бръснаря.

— Къде бързаш? — попитал го бръснарят.

— Не ме спирай! — отвърнал килимарят. — Отивам си вкъщи да се посъветвам с жена си какво да поискам от горския магьосник, който ми е в ръцете.

— Искай от него едно царство! — извикал бръснарят. — Тогава ти ще станеш цар, а пък мене ще направиш съветник и двамата ще се радваме на всичките блага в този свят!

— Може би имаш право — отвърнал килимарят, — но аз най-напред ще ида да се посъветвам с жена си.

— Какво приказваш, приятелю! Потребен ли е съветът на жената?

— Ти навярно имаш право, но аз все пак ще ида да се посъветвам с жена си. — И завил към своя дом.

— Какво да поискам от горския магьосник? — попитал килимарят жена си. — Моят приятел, бръснарят, ми каза: поискай от него да те направи цар!

— Ех, че глупав бръснар! Не го слушай! Нима не знаеш с какви грижи е изпълнен животът на един цар? Отвсякъде го заобикалят предатели и ласкатели. Никак не е радостен живота на един цар!

— Добре го каза, скъпа жено! Предатели и ласкатели! Тогава кажи ми, какво да поискам от вълшебника?

— Ти — отвърнала жената — най-много обичаш на този свят да тъчеш килими. Така ли е?

— Да, имаш право — отговорил килимаря!

— Всички хвалят твоята работа и на драго сърце ти купуват килимите. Но повече от един килим в годината не можеш да изтъчеш. Затуй е сиромашки нашият дом. Като намериш в гората този магьосник, помоли го да ти даде такъв стан, с който ще можеш да тъчеш толкова килими, колкото поискаш, и по тях да цъфтят най-хубавите образи, каквито досега не са виждали хората!

Килимарят поклатил доволен глава, защото съветът на неговата жена му допаднал, и се упътил към морския бряг, където се намирало чемшировото дърво. Но колкото повече приближавал, толкова по-тежко му ставало на душата.

„Ще ми даде горският магьосник един чудесен стан — си размислял той, — този стан ще тъче килими и чудесни образи ще рисува, но аз какво ще правя? Ще ходя по пазара да продавам килимите и да трупам пари! Тази работа не е за мене!“ — рекъл си килимарят и толкова горчиво му станало на сърцето, че когато стигнал до чемшировото дърво, изправил се и високо извикал:

— Вълшебнико, нищо не искам от тебе! Щом като не ти е по волята да отсека дървото, където живееш, помогни ми поне да поправа моя стар тъкачен стан, който се строши!

— Съгласен съм! Ще изпълня молбата ти! — отговорил горският магьосник.

И щом се прибрал в къщата си, килимарят се втурнал към своя стар стан. Намерил го поправен и готов за нови килими. Килимарят седнал, заловил се да тъче и забравил за всичко на света. По цели дни и до късни нощи той тъчел, додето не завършил своя хубав килим. Не усещал нито стъпките на жена си, нито идването на своя приятел бръснаря, който от време на време надничал и гледал украсата на последния му килим.

Като свършил работата, килимарят дълго гледал своето ново произведение, сетне се усмихнал и викнал:

— Никой няма да разбере колко съм щастлив сега! Аз можех да стана цар; тогава щях да имам огромни богатства, много роби и ласкатели, но нямаше да имам нито един истински приятел! Горският магьосник можеше да ме направи богаташ, но тогава аз щях да се лиша от спокойствие, защото винаги щях да треперя да не загубя богатството си. Кое щастие може да се сравни с моето, когато виждам прекрасните образи на килимите си и чувам как мало и голямо хвали работата ми. Не току-тъй народната мъдрост гласи: „Само с труд човек може да превърне на действителност своите желания!“

Много години живял тъкачът от Индия. Богатство той не натрупал. Но той бил честит, защото килимите, които тъкал, били похубави от златните монети, с които му плащали за положения труд, и като се радвал на своите килими, винаги забравял, че е беден човек. Славата на неговото изкуство се понесла навсякъде в страната и дори след смъртта му народът дълго си спомнял какви хубави и трайни килими е тъкал безкористният тъкач от Южна Индия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.